

1. peatükk

teisipäev 2025

Pole hea teisipäev, mitte ainult, et ma hiljaks jäin, ei, me saime matemaatika testi tagasi.

Mul oli veel väike lootus, kuid see purunes kiiresti nagu maapinnale kukkunud klaas.

Viis, kuuest ühe punkti kaugusel!! Koju jõudes ei ole viis enam lihtne viis – see on piinlik. Ta hakkab karjuma! Kasuema karjed, mis mind jälle uputavad ja panevad mind tundma väga väiksena.

Ma juba kuulen teda ütlemas, et ma olen pettumus, häbi, et ta poleks tohtinud mind kunagi oma ellu lubada, sest kõik, mida ma teha saan, on varastada tema lootust paremale elule, matta ta maha ja lasta tal maa alla mädaneda.

Need mõtted ei lase mul minna, nad kummitavad mind, tiirledes mu peas turborežiimil terve päeva – kuni heliseb koolilõpu kell, mis kuulutab mu hukatust.

Nüüd ma seisan siin meie maja ees.

Mahagonist uks on tugevalt lukus, minu ees olev kuldne käepide särab päikese käes.

Kas ma tahan sisse minna? Ei, ma eelistaksin ümber pöörata, aga ma ei saa seda oma isale teha. Kuigi mul pole maailmas midagi järel, on ta mul siiski alles.

Halb hinne kodus on nagu torm, mis minust üle murrab, sõda, milles kõik on minu vastu ja ma pean sellele sõjale vastu astuma. Nii julgustan ennast.

Isegi kui ma maha kukun, olen ikka püsti tõusnud ja võitnud oma esimese lahingu – lahingu oma hirmu vastu.

Need on mu viimased sõnad endale, enne kui keeran võtit lukus ja uks kriuksub nii kõvasti, et terve maja väriseb.

Võta kingad jalast ja mine minu isiklikku õudusunenägu, sest ma juba kuulen, kuidas ta kõõgis kausid kapist välja viskab. Ta oli mind kuulnud.

“Vastik, kuidas sa saad niimoodi kappe paigutada, Isabel?!” karjub ta nii kõvasti, et teda on kuulda kolme maja kaugusel.

“Ja kuidas on matemaatika testiga? “Kas see lohakas kirjutis oli jälle?” susises ta mulle. Vahepeal seisin liikumatult kõõgiuksel ja vaatasin, kuidas ta kõik kausid kapist täie jõuga pörandale lükkas. Nad pörkasid maha, kui need poleks olnud plastikust, oleksid nad maas purunenud.

Nüüd aga rebis ta nõrdinult seljakoti mu õlgadelt ja tuhnis selles mu matemaatika kodutöö tegemiseks.

“Ahaa, ja mis see on?” Tema käes oli minu kortsus väikeseks paberipalliks surutud töö. Ma peaaegu lootsin, et ta peab seda jaburaks.

"Viies?" ta haaras mu juustest - ta haaras minust nii kõvasti, et ma arvasin, et ta rebib mul juuksed peast. Mind lükati trepist üles. „Kasutu jõmpsikas, milline häbi! Sa ei saa midagi teha – kui raske saab kaheksas klass olla?"

Ta peatus mu ukse ees, käsi ikka veel kindlalt mu juustes, lükkas mu sisse ja ma kukkusin maha.

Viimane asi, mida ma temast kuulsin, oli see, et ta lõi ukse kinni, lukustas selle ja tormas minema, sõimas. Ja siis tuli veeuputus!

Soojade pisarate tulv jooksis mööda mu põski ja lõpuks tilkus mu lõualt.

Hingake sisse ja välja, sisse ja välja...

Ma pean rahunema, hoidma selget pead, kuivatama pisarad.

Las mu meri rahuneb. Panen silmad kinni ja kõik on vaikne. Ma tean nüüd: ma pean siit minema!!

2. peatükk

Õhus on tunda vanade raamatute lõhna.

Mu sõrmeotsad libisevad üle riivil olevate raamatute nahkkaante.

Teised vihkavad seda, aga minu jaoks on see imeline, rahustav ja meeldiv – vaikus.

See suur tuba tundub nii vaikne, nii vaikne, et kuulete oma südamelööke ja hingamist.

Sellepärast ma armastan raamatukogu, sest see on ainus koht, kus keegi ei karju, kus keegi ei vaata mind põlglikult, ainus koht, kust keegi mind ei leia.

Vanade lehtede tunne käes, paber nii vana, et peaaegu rebeneb!

Olen kindel, et olen vähemalt pooled raamatud juba läbi lugenud, aga igav ei hakka kunagi, justkui kogen iga päev uut seiklust, justkui murraksin oma igapäevaelust välja, et võidelda draakonitega, ületada merd või leida tõeline armastus.

Nii et täna jalutan taas oma varjupaiga koridorides, otsides uut seiklust, uut maailma, millesse saaksin sukelduda.

Järsku hakkab see silma, punasesse nahka köidetud raamat, mille selgroom on vapp.

See peab olema uus, sest ma polnud seda raamatut kunagi varem näinud, see oli nii eraldatud seistes peaaegu müstiline. Peaksin selle avastama!

Kõik minus ühtib, ma pean selle raamatu läbi lugema!

Minu käes tundub see nii üllas, kallid ja samas nii tagasihoidlik, nii lihtne ja samas nii eriline.

Avan raamatu ja mind haarab esimene lause: "Kuidas sa võisid mind niimoodi petta?"

Milline autor selle raamatu kirjutas, millist seiklust saan siit avastada?

Ma ei saa midagi parata, veelgi joonistatum, jätkan lehtede lehitsemist, need tunduvad tõesti vanad, haprad, nagu muutuksid need mu käes tolmuks, kui ma kasvõi ühe vale liigutuse teeksin.

Siis märkan - leht on puudu, südantlõhestav, et nii ilusat raamatut on niimoodi rüvetatud.

Väljarebitud lehel on näha ainult üksainus noot, millelt ma ei saa silmi ära, aga mida kauem ma seda vaatan, seda rohkem pea käib ringi.

Ma tahan raamatu sulgeda, aga ma ei saa kuidagi oma lummusesse. Mu keha on külmunud, kange, ma ei suuda seda erilist raamatut käest panna.

Näen oma keha justkui halvatuna istumas, hinge kinni jääb, valgus hakkab vilkuma, riulid hägustuvad nagu kosk ja järsku on kõik must.

3. peatükk

proua?"

"Madame, kas teil on kõik hästi?"

Tundsin kätt oma õlal, mu silmad olid endiselt tihedalt suletud.

"Madame?"

Istusin jõnksuga püsti, pea peksles, mingisuguses maskeeringus mees seisis mu ees. Tal olid tumedad juuksed ja suur nina. Tema habe oli hoolitsetud ja ulatus veidi üle lõua, tema hääl oli meeldiv, sügav, kuid meloodiline.

"Kus ma olen?"

Olin ikka veel uimane, aga sellest hoolimata teadsin, et ma ei ole enam raamatukogus, sest seal ei kuule ma ei lindude sirinat ega tunne oma näol sooje päikesekiiri.

Minu armastatud raamatutega riulid olid kadunud ja nende asemel seisis kõrgel oma võraga puud, peaaegu taevast kaunistavate valgete pilvede sees.

Aga see oli selgelt ilus, ainulaadne vaatepilt, just selline, nagu olin seda oma unenägude lugudes ette kujutanud, üsna erinev minu väikese, kõleda linna vaadetest. Selles oli midagi muinasjutulist.

„Proua, ma leidsin ta siit, ta riided on nii... nii imelikud, palun öelge, kust need pärit on? Mis tõi teid meie tagasihoidlikku väikelinna?"

Mees tuli veidi lähemale ja ta silmad läksid suureks, nagu oleks teda tabanud ajuline.

"Sa pole nõid, eks?!" Oh, palun anna andeks mu jultumus, ma põlvitan sinu ees, aga palun jäta oma needused rahule, oh palun suur nõid!

Issand, mis sellel mehel viga oli? Ta kutsus mind nõiaks, issand, kuhu ma küll sattusin?

Kuigi - kui ma teda lähemalt vaatasin, siis tema riietus oli tõesti imelik, ta kandis mingit kapuutsi, mis kattis täielikult pea ja kaela, see nägi välja natuke kampsuni kapuuts, aga ka täiesti teistsugune. Ka tema särgil olid pruunid nahast nõöbid ja munakoorevärvi ning püksid olid linasest riidest. See oli väga kummaline ja meenutas mulle – aga see ei saanud tõi olla – keskaegset festivali, mida olin Reini kaldal kogenud.

Need mõtted muutsid mind närviliseks ja ebakindlaks, peaaegu hirmuks. Selge oli see, et ma isegi ei teadnud, kus ma olen, see mees, kes oli minuga rääkinud, oli mu ainus lootus vastuseid oma ebakindlusele.

„Vabandage, aga kas sa tead, kus ma olen? Ma arvan, et olen eksinud. Aga ma ei ole kindlasti "nõid"!"

Minu energiliste lausetega lakkas mu pea vaikselt pööraselt ringi käima ja kõik sai veidi selgemaks.

Minu ees seisev mees oli väikest kasvu, suure kõvera ninaga, mustad juuksed paistsid veidi peakattest välja ja ta vahtis mind oma sügavpruunide silmadega.

„Kuhu sa minna tahad? Kuhu nende kuulsusrikas tee neid viib?"

Sain tema keelest aru, aga see oli ka mulle võõras!

Küsisin vastu: "Kas ma ei ole Emmerichis?"

Kogu lugupidamise juures, see ei saanud tegelikult olla Emmerich! Puud on liiga kõrged, maju pole silmapiiril, isegi väikeses metsas, kus ma sageli käin, on näha maju ja kuulda tänavamüra, inimeste kurtmist, nii et kui see oli Emmerich, siis ma olen tõesti mustkunstnik.

Mees ei vastanud vaid vaatas mind küsivalt. "Kust sa pärit oled, kus on su perekond?" küsis ta minu vastust ootamata ja vestlust jätkamata. Aga ma olen liiga segaduses, et kuulata. Ja ilmselt nägite seda mu näost.

"Proua, kas te kuuldate mind?" Mehe hääl tundus ühtivat puulatvadest puhuva tuulega. Hingamine muutus taas kiiremaks ja pea oli jälle vati sisse mässitud. Mis siin toimus?

Rahunemiseks sundisin end silmanähtavalt murelikule mehele silma vaatama – või oli see tema sees tõusmas kummaline hirm?

"Ma... ma tõesti ei tea, kus ma olen," kogelesin istuli tõustes. Mu käed otsisid tuge puu karedalt koorelt. Maailm minu ümber oli nii erinev, nii elav. Isegi õhk tundus täis energiat, justkui sosistaks jutte.

Mees noogutas aeglaselt, kulm sügavalt kortsus. „Teie olukord teeb mulle muret, neiu. Võib-olla oled sa neetud... või loitsisid loitsu, mis läks valesti?” Ta astus sammu tagasi ja nüüd nägin tema hirmu, et minu puudutus võlub ka teda.

„Ma... ma ei ole needus, mitte mustkunstnik. Ma... ei ole siitkandist,” ütlesin.

Ta silmad tõmbusid kitsaks ja tundus, et ta uurib mind, nagu tahaks ta mu näost nagu raamatust lugeda. „Mitte siit? Sa räägid mõistatustes. Aga sa oled minu kodulinna lähedal metsas – Embrica decora! Mis iganes teiega juhtus, tundub see erakordne ja mitte sellest maailmast.

"Palun," ütlesin lõpuks, "ma vajan abi. Ma ei saa aru, mis juhtus – mis siin praegu toimub. Olin raamatukogus, lugesin erilist raamatut ja siis... ma olen siin."

Mees kortsutas uuesti kulmu, nagu oleks tal mu sõnadest raskusi aru saada. Aga enne kui ta midagi öelda jõudis, kostis eemalt vali kisa.

"Gerald! Mida sa teed? Töö põllul ei oota!" Naisehää, terav nagu nuga, lõikas läbi rahuliku metsavaikuse.

Mees – Gerald, ma teadsin nüüd – võpatas ja pöördus ümber. "Ma tulen, ema!" hüüdis ta tagasi, enne kui uuesti minu poole pöördus.

„Kuule, neiu. Kui sa ei tea, kuhu minna, tule minuga külla. Siin ei ole turvaline metsas ringi jalutada. Võib-olla on seal keegi, kes saab teid aidata."

ma kõhklesin. Kõik minus karjusid, et tuleb seda võõrast usaldada, sest mul polnud muud valikut. Samas teadsin, et see maailm on nii kummaline, et iga samm viib veelgi tundmatumale territooriumile.

"Tore," ütlesin lõpuks, mu süda ikka veel metsikult rinnus peksis. "Ma tulen sinuga."

Gerald tundus kergendust, kuid tema pilk jäi valvsaks. Hakkasime üheskoos kitsast metsarada läbima, linnulaul ja lehtede sahin olid meie ainsad kaaslased.

„Mis eriline raamat see on, millest sa rääkisid?” küsis ta lõpuks, kui metsaservale lähenesime.

"See... see oli punane, seljal vapp," vastasin. "See tundus vana, väga vana ja väga väärtuslik. Kahjuks oli üks leht peaaegu puudu. Väikesel paberil oli näha ainult üks rida muusikat.

Gerald peatus järsult. Ta nägu muutus tõsiseks, peaaegu kartlikuks. "Vapp, ütlete? Ja leht puudu? Neiu, ma loodan, et te pole oma käes hoidnud midagi, mida tuleks peidus hoida."

"Mis sa arvad?" küsisin, hanenahk jooksis mööda käsi.

Aga enne, kui Gerald jõudis vastata, avanes meie ees legend ja vaade Embrica decora külale võttis mu ees hinge.

Meie ees asuv koht lebas vuliseva jõe ääres, ümbritsetuna õrna uduga. Majad tundusid pärinevat teisest ajast – nende katused õlgedest, seinad ebakorrapärasest kivist.

Korstnatest tõusis suitsu, mis segunes värskes metsaõhuga ja andis paigale koduse, kuid samas salapärase atmosfääri.

Minu hämmastusest heidutamata juhatas Gerald mind mööda kitsast rada küla juurde, kuid mida lähemale jõudsimel, muutusid ta sammud kõhklevamaks. Meie poole tulnud Embrica decora asukad peatusid ja vaatasid mulle varjamatu uudishimuga otsa. Tüdruk, kellel oli õunu täis korv, langetas oma koorma, tema silmad läksid mind nähes suureks.

"Gerald," sosistas ta kiirustades, "kes see on?"

„Kas sa tõid ta metsast? Kas te ei tea, et võõrad võivad halba õnne tuua?"

"Ole vait, Marta," vastas Gerald ja viipas teda minema. Aga ta hääli oli pinges, nagu ei tahaks ta mulle liiga palju tähelepanu tõmmata. «Ta on lihtsalt kadunud. Ma viin ta meister Humberti juurde, ta teab, mida teha."

"Meister Humbert?" kordasin ma vaikselt. Gerald noogutas, kui mööda küla mööda ebatasast rada läksime.

«Ta on küla tark mees, õpetlane. Kui keegi saab teid aidata, on see tema.»

Inimeste pilgud jäid mulle ka siis, kui küla sügavamale läksime. Õhk tundus raskem, täis ütlemata küsimusi ja vaenulikkust. Gerald juhatas mind küla servas asuva väikese maja juurde. See oli ehitatud tumedast puidust ja ukse küljes rippusid kuivanud ürdikimbud, mis tuule käes vaikselt kahisesid.

"Oota siin," ütles Gerald enne uksele koputamist.

Möödus hetk, siis avanes uks praoga. Meile vaatas vastu lumivalgete juuste ja pika kortsus näoga vanem mees. Tema silmad, selged nagu sinine klaas, uurisid mind läbitungivalt, kuid mitte ebasõbralikult.

"Gerald, mida sa tahad?" küsis ta rahulikult, kuid kindlal häälel.

„Meister Humbert, see noor daam... ta leiti metsast. Ta räägib raamatust, millel on vapp ja lehekülg on puudu. Ma arvasin, et võib-olla..." Gerald jättis lause õhku rippuma, kuid Humberti ilme muutus märgatavalt.

"Raamat, ütlete?" Ta silmad tõmbusid kitsaks ja ta astus kõrvale, et meid sisse lasta. "Tule sisse."

Tema maja sisemust täitsid laeni ulatuvad riulid, mis olid täis raamatuid, pudeleid ja kummalisi esemeid. Õhku täitis vana paberi ja kuivatatud ürtide lõhn.

"Istuge," ütles ta lühidalt, osutades kitsa laua ees olevale toolile. Gerald seisis nagu valvur uksele.

"Mida sa sellest raamatust tead?" küsis Humbert minu vastas istudes.

Neelatasin ja kogelesin: „Mitte palju. Leidsin selle raamatukogust. See oli... kummaline ja maagiline samal ajal. Vana, punase kaanega ja seljal vapiga. Kui ma selle avasin, oli leht

puudu ja ainult paberitükil oli noot peal. Pärast seda..." kõhklesin sõnu otsides. "...ma olin järsku siin."

Humbert nõjatus tahapoole, sõrmed lauaplaadil trummeldades. "Raamat, millel on vapp ja puuduv leht," pomises ta justkui sõnu kaaludes. "See kõlab nagu kadunud häälte raamat."

"Kadunud häälte raamat?" kordasin.

"See on rohkem legend kui tõde," ütles ta aeglaselt, "kuid nad ütlevad, et see raamat on võti. Muul ajal avab see väravaid – aga igal väraval on oma hind."

"Mis hind?" sosistasin, süda rinnus peksledes.

Humbert vaatas mind pikalt, justkui veendumaks, et olen valmis vastust kuulma. "See sõltub sellest, mida sa väravast läbi töid või mida sa maha jätsid."

Tundsin, kuidas veri mu veenides külmus. "Ja kuidas ma saan teada, mida raamat minult soovib?"

Humbert naeratas nõrgalt, kuid see oli naeratus ilma soojuseta. "Raamat leidis teid, mitte vastupidi. Saate teada, kas soovite või mitte. Kuid ma võin teile öelda ühte asja: seni, kuni puuduvat lehte ei leita, jääb värav avatuks – ja te olete ohus."

Meister Humberti sõnad kaalusid mind tõsiselt. Raamat, mis avab ukSED teistesse aegadesse – ja hind, mida pidin maksma? Tundus, et maapind mu jalge all nihkus, kuid Gerald ja Humbert ei paistnud väga üllatunud olevat. Võib-olla oli see aeg, mil sellised asjad olid normaalsed.

"Aitäh, meister Humbert," ütlesin lõpuks. "Aga... kuidas ma selle puuduva lehe üles leian?"

Humbert tõusis aeglaselt püsti ja sirutas käe oma riulil oleva sümbolitega kaunistatud vana raamatu poole. "Kadunud häälte laul," pomises ta seda avades. "See on osa legendist. Räägitakse, et puuduval leheküljel on muistse laulu esimene salm, mis näitab teed selle allika juurde."

"Tema allikas?" küsisin ma.

Humbert noogutas. "Jõgi, üleminek, koht, kus ajad kohtuvad. Kuid ole ettevaatlik: laul ei tõmba mitte ainult neid, kes otsivad, vaid ka neid, kes tahavad sind peatada."

Sõnad olid vaevu lausunud, kui mind valdas õudne tunne, nagu nähtamatu käsi puudutaks mu kuklasse. Tundsin, et see on alles algus.

4. peatükk

Järgmisel päeval juhatas Gerald mind linna kesklinna. Oli üles seatud turg ja õhk oli täis hääli ning vürtside, röstitud liha ja värsket leiva lõhna. Kuid kogu saginas jäi silma midagi erilist – meloodia.

See oli õrn meloodia, mida mängiti lautsil, ja ometi oli see piisavalt võimas, et kõik muu tagaplaanile lükata. Hääli, mis laulis, oli selge nagu mägi allikas ja selle sõnad näisid kõnelevat otse mu hinge:

"Kuulake vaikselt sosistavaid hääli, laulu, mida aeg ei unustanud. Jõgi, mis viib igavesele teekonnale merre, mis sisaldab kogu tõde.

Ma tardusin. Tundus, nagu oleks iga sõna minu sees vastukaja, nagu kaja, mis kutsub mind. Teadmata, mida ma teen, nagu võluvael tõmmatuna, järgisin meloodiat, mis läbi alleede kajas. Maailm minu ümber oli endiselt kuuldav, kuid tuhmus ja ma leidsin end jõe kaldalt. Kas see oli lai jõgi, mida olin Embrica decorasse jõudes näinud?

Jälgisin kõike tähelepanelikult. Vesi sädeles päikesevalguses, kuid see ei olnud tavaline sära. See oli elav, justkui valgus tantsiks ja jõgi liikus laulu rütmis.

Kaldal lebas vana laev, hammasratas – teadsin seda terminit ühest raamatukogu raamatust –, mille massiivne puidust kere oli kaunistatud kunstiliste nikerdustega. Kolm kõrget masti kandsid valgeid, veidi kulunud purjesid, mis tuules lehvisid ja kuju võõris kujutas uhket grifooni, kes valvab kaitsvalt laineid.

Tundsin, kuidas mu jalad kannavad mind justkui iseenesest üle kalda, aina lähemale minu ees majesteetlikult lebavale laevale. Meloodia oli vaibunud, kuid kaja näis endiselt õhus rippuvat. Muulile toetus poiss, minust vaevalt vanem, pruunide juuste ja jope, mis tundus talle liiga suur. Ta vaatas mind märgates üles ja uudishimulik naeratus levis üle tema näo.

"Sa oled siin meloodia pärast, eks?" küsis ta vastust ootamata. Tema hääl kõlas soojalt ja kutsuvalt, kerge aktsendiga, mida ma ei osanud paika panna. "See oli mu õde. Ta harjutab sageli kaldal. Kuid tundub, et see viis teid siia."

Noogutasin kõhklevalt. "Tundus, nagu kutsuks meloodia mind... ja siis ma... äkki leidsin selle kõik."

Ta naeris vaikselt ja osutas laevale. "Carvel. See kuulub mu isale. Kaubalaev, mis veab vahel rohkem lugusid kui kaupa.

"Kuhu ta läheb?" küsisin, olles endiselt laeva ja jõe ilust transis, teadmata, miks ma seda teada tahan.

"Harderwijki poole Zuiderzeel," ütles ta uhkusega. "Läheme tunni pärast. Mu isa võiks kedagi sinusugust kasutada – tundub, et sa otsid seiklusi.

Vaatasin talle üllatunult otsa ja minu sees hakkas hõõguma erutuse säde. Võib-olla oli see just see, mida ma otsisin: põgenemine, uus algus, teekond tundmatusse.

"Adrian," tutvustas ta end, ulatas käe ja naeratas. "Ja kes sa oled?"

"Isabell," ütlesin ma lõpuks vaikse, kuid piisavalt kindla häälega, et seda kuulda saaks.

Adrian noogutas rahulolevalt. „Noh, Isabell, kui sa oled piisavalt julge, et meiega koos purjetada, siis oled väga teretunud. Mu isale meeldib, kui pardal on uued näod, kui nad tööd ei kardata.“

Kõhklesin hetke, kuid siis taipasin, et miski ei hoia mind siin enam, ei sel ega muul ajal. Gerald, kes oli mind metsast välja juhatanud, Humbert, kes oli näidanud mulle raamatu

mõistatust – nad mõistaksid mind. Võib-olla teadsid nad juba rohkem kui mina. Kuid sügaval endas tundsin selgust, et see on millegi suurema algus.

Tund hiljem seisin karveli tekil. Tuul puhus läbi juuste ja tundsin jõe soolast lõhna, mis oli segatud nüüdseks tuttava puidu ja kõie lõhnaga. Adrian näitas mulle laeva tähtsamaid piirkondi, samal ajal kui meeskond oli juba purjetamisega hõivatud.

"Harderwijk on kaubasadam," selgitas ta nõõri sidudes. "Seal silduvad paljud laevad. Mõned jäävad päevadeks, teised kaovad sama kiiresti kui tulid.

Kauplemislugude vahel on aga peidus ka saladusi.»

"Saladused?" küsisin uudishimulikult.

Adrian naeratas. "Jah, aga ma ei ütle teile enne, kui olete meresõidu maitset tundnud."

Laev hakkas aeglaselt liikuma ja ma tundsin, kuidas maailm mu ümber muutub. Õhk muutus jahedamaks ja päike kadus paksu pilvevaiba taha. Teadsin, et mind ootab ees midagi suurt – midagi, mis ületab minu kujutlusvõime.

Ja kuigi tundsin korraka hirmu, uudishimu ja elevust, teadsin üht kindlalt: tagasiteed polnud – ja tagasi ma ei tahtnud!

5. peatükk

Koidikul lähenesime tundmatule kaldale. Harderwijki rannik ilmus aeglaselt silmapiirile, esmalt uduse varjuna taeva taustal. Linn oli keeruliste katuste, kõrgete tornide ja kitsaste tänavate rägastik, mis nägi välja nagu elav kunstiteos merest. Kuid mida lähemale me jõudsime, seda rohkem sain aru, et midagi on valesti.

Sadamas oli kummaliselt vaikne ja õhus hõljus kurjakuulutav pinget.

Adrian hüppas esimesena paadist maha ja aitas mul plangu pealt alla ronida. "Nii siin me oleme," ütles ta ringi vaadates. Tema nägu oli järsku nii tõsine ja ma tajusin, et ta oli samuti pinges ja märkas mu pinget.

Järsku kostis karje. "Tule! Tuld!" Inimesed meie ümber tardusid hetkeks enne paanikasse sattumist. Taevasse tõusis tume suits ja oranžid leegid süttisid öösel ootamatult kurjakuulutava valgusena.

"Võõrastemaja! "See põleb!" hüüdis keegi. Adrian jooksis kõhklemata minema. "Jää siia!" hüüdis ta üle õla, aga ma ei saanud talle järgneda.

Tuli oli juba edasi levinud ja sööb end vääramatult läbi vanade hoonete. Adrian heitis kaosesse, aidates kanda ämbreid ja päästa inimesi leekidest. Ta nägu oli kaetud tahmaga, tema liigutused olid kindlad. Tahtsin ka aidata, aga suutsin vaid abitult vaadata, kuidas ta aina kaugemale ohutsooni seikles.

Siis ta tegi pausi. Läbi kogu valju müra – karjete, lõõmavate leekide ja kokkukukkuvate kiirte kokkupõrgete – oli väga selgelt kuulda õrn meloodia – nii tuttav ja samas kummaline. See oli lapse hääl, kes laulis eelseisvast ohust hoolimata:

"Aeg möödub leekide meres, kus varjud vaikselt unenägu valvavad.
Tuli põleb, murdes läbi kannatuste maailma, mis kannab lootust."

Sõnad tungisid leekidesse ja jõudsid meieni kui meeleheitlik hüüd. Adrian tõusis kõhklemata õhku ja ma järgnesin tihedalt selja taha.

Siis nägin, et ta tegi pausi. Läbi suitsu nägi ta nurgas kükitavat väikest last, kes ägedalt kõhis. Adrian tormas kõhklemata tema juurde, võttis lapse sülle ja tõi ta leekidest välja. Kui ta aga maapinnale ohutusse kohta jõudis, märkas ta midagi kirjeldamatut.

Laps vaatas teda suurte klaasistunud silmadega, naeratuse näpunäide ristus tema näol, kui pisarad voolasid mööda ta tahma määratud põski. Adrian põlvitas, laps käte vahel värises.

"Sul on nüüd ohutu," ütles ta vaikselt, kuid lapse kõhimine muutus nõrgemaks. See avas suu, et midagi öelda, kuid kostis ainult karm sosin. Lõpuks tõstis see väikese väriseva käe ja ulatas Adrianile rebitud paberi. "Palun... hoidke... seda," õhkas laps.

Adrian hoidis last tugevamini kinni, kui tema süda näis purunevat tuhandeks killuks. "Ei, ei, jää minuga," palus ta, kuid lapse silmad vajusid aeglaselt kinni, tema hingamine peatus ja tema väike keha läks lõdvaks.

Adriani kurgust pääses meeleheitlik karje. Ta vajus põlvili, elutu laps ikka veel süles. Maailm meie ümber näis tuhmuvat ja hetkeks oli tunda vaid talumatut kaotusvalu. Kuid just siis, kui Adrian suutis end koguda, varises põlev katusetala tema kohal kokku. Ma karjusin, kuid ei saanud teda õigeks ajaks kätte. Tala tabas teda ja tõi ta maapinnale.

Jooksin tema juurde, tõmbasin ta kogu jõuga ohutsoonist välja ja tirisin ta tagasi sadamasse. Ta oli teadvuseta, tema hingamine oli pinnapealne, kuid ta oli elus. Laeval hooldasin ma tema haavu nii hästi kui suutsin ja olin terve öö tema kõrval ärkvel.

Koidiku saabudes avas Adrian lõpuks silmad. Tema hääl oli kähe, kui ta ütles: "Kus ma olen?"

"Te olete kaitstud," vastasin vaikselt.

Ta tõusis aeglaselt istukile, pilk rändas üle laeva teki, enne kui ta käele kukkus. Alles nüüd märkasin, et ta hoidis põlenud paberitükki endiselt käes.

"Mis see on?" küsisin, võttes selle ettevaatlikult tema sõrmedest.

Kui ma talt lina võtsin, kukkus midagi välja. See oli väike kulunud münt, mis kukkus vaigse kõlina saatel puidust tekile. Selle pind oli muutunud tumedaks, kuid kui esimene päikesevalgus seda puudutas, kumas paatina kuldne sära. Hoidsin seda oma näo lähedal, et näha detaile. See oli kunstiliselt reljeefne, ühel küljel vapp ja serval ringikujuline kiri.

"See pole tavaline münt," ütlesin ma ja andsin selle Adrianile. "Vaata seda."

Adrian võttis mündi ja uuris seda hoolikalt. Ta keerutas seda sõrmede vahel, kuni suutis sildi lahti mõtestada. "Lübeck..." pomises ta mõtlikult.

Kerge värin läbis mu keha. „Lübeck... see on siit kaugel. Mis võiks sellisel mündil olla pistmist Harderwijki tulekahjuga?"

Adrian kortsutas kulmu. «Lübeck on Hansa Liidu üks võimsamaid linnu. Selliseid münte võidi vermida kaubanduslikel eesmärkidel või liidu märgina. Aga miks peaks see põlenud paberitüki sisse peitma?"

Isabell vaatas paberit, mille ta oli Adriani käest võtnud. Põlenud servad murenesid kergesti ja tahm jättis sõrmedele tumedad laigud. Kuid kui ta seda valguse poole hoidis, märkas ta, et tuha ja põletuste all oli midagi peidus – õrn kiri, mis oli leekidest imekombel üle jäänud.

Ettevaatlike liigutustega pühkis ta ära põlenud pinna jäänused. Allpool näisid õrna, peaaegu kalligraafilise käekirjaga kirjutatud meloodiat saatvat sõnad:

"Aeg möödub leekide meres, kus varjud vaikselt unenägu valvavad.
Tuli põleb, murdes läbi kannatuste maailma, mis kannab lootust."

Tundub, et sõnad omandasid iga silbiga uue tähenduse. Adrian vaatas mulle otsa, silmad täis otsusekindlust. "Leidsime laulust veel ühe salmi, selle kummalise meloodia," ütles ta vaikselt.

Noogutasin – samuti veendunult. Reis valmistas meile juba suurema väljakutse, kui ma eales ootas. Kuid sisimas teadsin, et oleme lõpust kaugel.

6. peatükk

Järgmisel hommikul, pärast seda, kui lõkke viimane suits oli kustunud ja sadamalinn hakkas vaikselt mõistusele tulema, ilmus karvele Adriani isa. Ta nägu oli tõsine, mured selgelt näha.

"Adrian," alustas ta raske häälega, "oleme võtnud ülesande vastu. Lübeckist pärit kaubalaev, mis ei ole enam merekõlbulik, on tellinud meilt nisu transpordi. Kaubad on väärtuslikud, teenime sellega head raha ja seetõttu peame kiiresti lahkuma.

Adrian noogutas, kuid eelmise õhtu haavad, väsimus ja pingutus tundusid olevat endiselt kontides. Isa pani käe tema õlale. „Sa ei näe hea välja, mu poeg. Olete kurnatud ja võite haigestuda. Parem on, kui sina ja Isabell jääksite siia Harderwijki. Tädi hoolitseb teie eest."

Adrian tahtis protestida, kuid isa ei sallinud ühtegi vastulauset. "See on minu viimane sõna selle kohta. Puhka veidi ja ma luban, et tulen varsti tagasi."

Kuid Adrian ei saanud oma isa otsusega leppida. Samal õhtul, kui karveli meeskond viimaste ettevalmistustega tegeles, viis ta Isabelli salaja kõrvale.

"Ma ei saa siia jääda," sosistas ta. "Mu isa vajab mind ja ma tahan teada, mis selle mündi ja Lübeckiga toimub."

Isabell kõhkles. "Aga kui me vahele jääme?"

"Siis lepime karistusega. Aga ma ei saa lihtsalt käed rüpes istuda."

Lõpuks nakatus ta mehe otsusekindlusega. Koos hiiliti karveli, roniti vaikselt pardale ja peituti alumisele tekile nisukottide vahele.

Esimesed päevad merel olid vaiksed. Adrian ja Isabell julgesid vaid öösel oma peidupaigast välja tulla, et vett ja leiba varastada. Nad jäid peidetuks, nii et meeskonnal ja Adriani isal polnud aimugi nende kohalolekust.

Kuid ühel ööl, kui meri kuuvalguse all vaikselt lebas, äratas neid äkiline müra. Karjed kajasid läbi laeva, kõlasid kahurimürinad, millele järgnes kõrvulukustav puidukildu.

"Piraadid," sosistas Adrian väriseva häälega.

Isabell ja ta roomasid ettevaatlikult väikese luugi juurde. Luugi kaudu said nad jälgida tekil valitsevat kaost. Väljatõmmatud mõõkade ja püstolitega mehed tungisid karveli, võitsid meeskonna ning võtsid Adriani isa ja meeskonna vangi.

"Me peame midagi ette võtma!" sosistas Isabell, kuid Adrian hoidis teda tagasi.

"Kui meid nüüd avastatakse, on see meie jaoks läbi. Peame ootama."

Möödusid päevad, kuni piraadid haagissuvila Lübeckisse juhtisid. Sadamasse jõudes asusid mehed kohe nisu maha laadima. Adrian ja Isabell teadsid, et see hetk oli nende ainus võimalus. Pugesid sügavale nisukottidesse, hoidsid hinge kinni ja lasid end koos kottidega laevalt maha kanda.

Niipea, kui neil oli kindel maa jalge all, kasutasid nad ära märkamatu hetke ja lippasid ladude vahele. Hingeldades jooksid nad mööda kitsaid tänavaid, kuni lõpuks jõudsid Põhja-Saksa Kaupmeeste Ühingu suurde saali.

"Appi!" hüüdis Adrian hingetuks. "Piraadid on meie laeva rünnanud! Nad hoiavad meie meeskonda vangistuses!"

Julmatud rünnakust nõrдинud kaupmehed ei kõhelnud hetkekski. Relvastatud mehed kogunesid, samal ajal kui käskjalad jooksid läbi linna ja kutsusid toetust. Vaid veidi aega hiljem tungis suur sihikindel jõud sadamaalale.

Rünnak oli vägivaldne. Kuulid lendasid, mõõgad ristis ja karjed kajasid läbi öö. Paljud piraadid tabati, teised hukkusid veristes lahingutes. Lõpuks vabastati Krawelli meeskond ja Adrian jooksis läbi kaose oma isa poole. Esimest korda pärast isa käsku jääda Hardewijki seisid nad taas vastamisi.

"Isa!" Adriani hääl värises kergendusest.

Isa pöördus tema poole, kurnatud, kuid uhke naeratus huulil. "Adrian... sul on..."

Siis – äkiline halastamatu pauk katkestas pingelise vaikuse. Võimas löök.

Adrian nägi, kuidas naeratus isa näol kustus. Hetkeks tundus, nagu oleks aeg seisma jäänud. Siis kukkus isa aeglaselt kokku.

"Ei! Ei!" Adriani karje kõlas öö läbi, kui ta isa sülle võttis. Veri määris kapteni särki. Tema hingamine oli vaevaline, pilk otsis Adriani silmi.

„Jää minuga! Palun, isa! Me tegime seda – sa oled vaba, sa oled –” Adriani hääl katkes, kui isa värisevate sõrmedega ta põske silitas.

"Mu poeg..." Tema hääl oli vaevalt enam kui sosin. "Ma olen su üle nii uhke..."

Siis pääses temast viimane hingetõmme.

"Isa?" Adriani hääl oli esmalt sosin, seejärel meeleheitlik karje. "Isa!"

Aga vastust ei tulnud!

Kontrollimatu valu läbistas noort Adriani, pannes ta õhku ahmima, nagu oleks ta ise haavatud. Tema silmis põlesid pisarad, ta ei suutnud neid tagasi hoida. Värisevate sõrmedega surus ta isa vereplekilise käe oma huultele.

Tema selja tagant kostis vihahüüe. Üks kaupmeestest oli avastanud peidetud piraadi – püstoliga kõhna mehe, kes veel surmava lasu järel suitsetas. Enne kui ta jõudis uuesti päästikule vajutada, tormasid kaupmehed talle kallale.

Kuid Adriani jaoks oli kõik udune. Maailm tema ümber hägusus tuhmiks müraks. Kättemaks, võit – see ei tähendanud enam midagi.

Ta oli liiga hilja.

Tema isa oli läinud.

7. peatükk

Isabell lamas ärkvel. Öövaikus oli petlik – peas möllas torm. Piltid lahingust, haavatute karjed, Adriani murtud hääl, kui isa suri tema käte vahel – kõik see kummitas teda.

See on minu süü!

Tõde tabas teda kui hoobi. Ilma temata poleks Adrian karavani tagasi läinud. Ilma nendeta poleks olnud piraatide rünnakut. Ilma temata... tema isa oleks ikka veel elus.

Ta peas keerlesid mõtted: kui ma poleks seda raamatut kunagi leidnud...

Kas see, et piraadid meid leidsid, oli juhus? Või köitis raamat sind?

Üle selja jooksis värin.

Mina olen selle kõige põhjuseks. Toon ebaõnne enda ümber olevatele inimestele. Ma ei tohi jääda.

Otsus sündis ühe hetkega.

Ta tõusis kõhklemata istukile ja lükkas teki kõrvale. Ta käed värisesid, kuid ta eiras seda. Ta pidi lahkuma. Adrianist eemal, meeskonnast eemal, kõigest eemal. Isegi kui see tähendaks, et ta ei suuda enam oma mõistatusi lahendada!

Vaikselt, peaaegu hääletult hiilis ta kajutist välja. Tema sammud kajasid tuhmilt niisketel plankudel. Külma tuul puhus talle vastu, kui ta tekile astus, kuid tema sees valitsev külm oli palju hullem.

Ta peatus laeva serval. Vesi tema all oli must kui tint, lained lappasid õrnalt vastu laevakere. Ta sulges hetkeks silmad.

Ma pean seda tegema.

Veel viimane pilk tagasi.

Anna mulle andeks, Adrian.

Sügavalt hingates haaras ta nõõrist ja hakkas end alla laskma. Kõied lõikasid ta sõrmedesse, kuid ta eiras valu. Varsti otsivad nad teda. Varsti ärkas Adrian ja sai aru, et ta on läinud.

Aga ta ei jäänud.

Mitte seni, kuni tema vari tõi surma ja kannatusi neile, kellega ta tundis sidet.

8. peatükk

Isabell jooksis eksinud hansalinna Lübecki õistel tänavatel.

Ta ei märganudki, kuhu ta jalad teda viivad, kuni järsku jäi seisma. Tema kohal taevast säras üksainus hele täht. Ta sädeles, nagu näitaks talle teed. Ta süda lõi kiiremini. Kas see oli ainult minu ettekujutus? Või peaks ta seda märki järgima?

Nagu transis, jätkas ta oma teed. Munakivid sätendasid hämaras valguses, nagu oleks täht neile oma kiirtega alla paistmas. Lõpuks jõudis ta kaupmeeste kirikusse, Püha Maarja kirikusse. Miks ta seda teadis? Auväärse hoone ees seisis suur kuju – Maarja enda kujutis, mida tähevalgus õrnalt valgustas.

Kurnatuna vajus Isabell põlvile ja asetas mõlemad käed külmale maapinnale.

Miks ma siin olen?

Miks see selleni pidi jõudma?

Ta sõrmed värisesid, kui ta puudutas jahedat kiviluutist. Järsku jooksis maast läbi madal mürin. Otse tema ees avanes sügava krigisemise saatel peidetud trepp, mis viis pimedusse. Nende otsingud ei paistnud veel lõppevat!

Isabell tardus. Ta pilgud jälgisid treppi, kuid tema all polnud midagi peale mustuse. Tema hingamine oli kiire ja ta tahtis tõusta, kuid just sel hetkel libises Lübecki münt taskust välja, kolksatas kivitrepile, veeres aeglaselt, siis kiiremini – ja kadus sügavusse.

Üle selja jooksis värin. Polnud muud võimalust – ta pidi mündi järgi minema.

Ta asetas ühe jala ettevaatlikult esimesele astmele, seejärel teisele. Iga samm krigises, justkui hoiataks kirik oma sissetungijat. Pimedus neelas ta aeglaselt alla, kui ta laskumist jätkas.

Trepist alla jõudes tundis ta maas münti, kuid see oli kadunud. Selle asemel leidis ta ainult külma, mustuse ja niiskeid kive. Pettumus levis tema sees.

Väsinuna vajus ta pikali. Tema jõud lahkus temast ja esimest korda üle pika aja ei suutnud ta enam pisaraid tagasi hoida.

Sel hetkel, kui kogu lootus näis kustumas, kõlas pehme meloodia.

Helid tulid kaugelt, kajasid läbi pimeduse. Isabell hoidis hinge kinni. Meloodia oli talle kummaliselt tuttav.

Ta süda tõmbus valusalt kokku.

See meloodia... mis kõlas nagu soe turvatunne, nagu lavendliõhn, nagu õrnad käed ta juukseid silitamas.

Kägistatud nutt pääses kurgust välja. See meloodia oli teda nendesse kummalistesse kohtadesse tõmmanud ja meenutas nüüd ühtäkki lapsepõlve, ema.

Ta nägi enda ees ema, õrna naeratust huulil, väsinud, kuid armastavaid silmi.

Käed, mis teda hoidsid, südamelöögid, mis teda rahustasid.

Ainus kord, kui ta tundis end turvaliselt.

Talle sai nii selgeks – ma tahan tagasi.

Ma tahan seda tunnet uuesti tunda.

Aga siis ühest hetkest teise – pimedus.

Kuristik, kaotuse tunne, tõsiasi, mis mässis end ümber tema südame nagu jäised sõrmed.

Aga tagasiteed pole.

Ema on läinud. ma olen üks.

Isabell ahmis õhku. Ja midagi julguse taolist naasis.

Ei. Ta ei saanud siia jääda, ei saanud siia surra. Mu ema poleks seda tahtnud. Ta ütles mulle alati, et olge tugev.

See uus julgus tulvas temast läbi. Ta tõusis värisevate jalgadega ja tundis oma teed edasi, olles võluväel tõmmatud sinna, kust muusika tuli. Kuid enne kui ta jõudis veel sammu astuda, komistas ta ja kukkus kõvasti maha.

Valu lõi läbi tema parema käe. Ta kiristas hambaid, püüdis neid liigutada ja tundis äkki midagi oma sõrmede all. See oli väike, ümmargune ja külm. Seal ta oli!

Münt.

Lübecki rahapaja?

Ta sulges oma sõrmed selle ümber ja surus selle vastu rinda. Siis hingas ta sügavalt sisse, tõstis pea ja jätkas oma teed.

Meloodia muutus valjemaks.

Midagi ootas teda.

Midagi, mida ta oleks pidanud ammu leidma.

Isabell sisenes ettevaatlikult ümarasse saali. Läbi trellitatud akna paistev tähe nõrk valgus oli ainus valgusallikas, ujutades ruumi kummitusliku säraga. Õhus olev tolm tantsis hõbedaste kiirte saatel, kui ta süda kiiremini peksis.

Keset saali seisis tumedast kivist, sile ja aja kulunud poodium. Selle peal puhkas kast – vana, kummaline ja salapärane.

Sellest kastist pärines meloodia, mis teda pikal teekonnal võluväel oli köitnud.

Helid olid nüüd nii pehmed, et neid oli vaevu kuulda, kuid siiski kajasis nad sügavalt tema hinge. Äkki sai Isabellile selgeks: see oli tema ema tuttav laul, nii selge ja samas nagu kaja kaugest minevikust.

Isabell neelatas kõvasti.

Ta lähenes aeglaselt kastile, pilk libises üle tumedasse puitu raiutud tundmatute sümbolite. Ta ei mõistnud nende tähendust, kuid ta tundis, et nad räägivad lugu – lugu, mis oli ammu unustatud.

Seal, kus lukk tavaliselt peaks olema, oli ümmargune süvend.

Mündi mulje.

Isabelli pilk rändas tema käele, milles ta hoidis endiselt tugevalt Lübecki münti.

Kas see oli võti?

Üle selja jooksis värin.

Kas ma peaksin seda tegema?

Ta kõhkles.

Mis siis, kui midagi avaneks, mis oleks pidanud suletuks jääma?

Kuid meloodia ei lasknud tal minna.

Sügavalt hingates ta süda peksis. Seejärel tõstis ta mündi ja asetas selle ettevaatlikult süvendisse.

Hetkeks ei juhtunud midagi.

Siis – vaikne klõps.

Õhk näis hetkeks seisvat.

Siis hakkas kast värisema.

Sümbolid selle pinnal hakkasid nõrgalt helendama, nagu oleks mingi iidne mehhanism tööle pandud. Isabel komistas kiire hingamisega sammu tagasi.

Lõpliku õrna heliga hüppas kaas lahti.

Meloodia jäi seisma.

Levis õudne vaikus.

Isabell lähenes ettevaatlikult ja vaatas kasti sisse.

Seal lebas – raamat.

Isabelli süda jättis löögi vahele. Ta tundis seda raamatut väga hästi. See oli seesama, mille ta oli raamatukogust leidnud, salapärane raamat, mille selgrool oli vapp.

Aga kuidas see võiks olla?

Aeglaselt võttis ta selle oma kätte. Kaas tundus tuttav ja soe, peaaegu nagu oleks raamat teda oodanud. Ta lehitses väriselt lehti, kuni lõpuks leidis lauluga lehe.

Puudev leht.

Hingel väreledes hakkas ta viimast salmi lugema:

"Maailm lubab meile kulda ja sära, kuid tühjad käed hoiavad aardeid.

Lootus elab täielikult südames, kus loeb armastus, mitte vara.

Niipea, kui ta oli need sõnad öelnud, hakkas raamat tema kätes värisema. Jäine hingeõhk tungis läbi ruumi, nagu oleks keegi avanud ukse külma öösse.

Isabell astus sammu tagasi.

Õhk muutus raskeks, nagu ärkaks midagi nähtamatut.

Järsku hakkas maa tema all liikuma. Kiviplaatidest jooksid läbi peened praod, nagu oleks miski sügaval kiriku all tema sõnadele reageerinud. Tuim mürin täitis ruumi, tolm nirises mööda seinu ja nähtamatu tõmme tõmbas Isabeli poole.

"Isabell!"

Kaosest murdis läbi hää.

Ta tõmbas pea püsti – Adrian seisis järsku saali avases. Ta silmad olid murest pärani, kui ta end läbi ruumi pühkinud nähtamatu tormi vastu võttis.

"Isabell, anna mulle oma käsi!" hüüdis ta naise poole sirutades.

Aga ta ei saanud.

Peatamatu jõud tõmbas teda, tõmmates ta alla raamatu juurde, nagu tahaks see teda õgida.

Adrian!“ karjus ta, kuid tema hää kadus teda ümbritsevasse mürisevasse maagiasse.

Tema sõrmed kaevusid tühja ruumi, keha muutus heledamaks, poolläbipaistvamaks – ja siis kukkus raamat käest.

Teda ümbritsev maailm oli eredas valguses.

Külm värin jooksis mööda ta nahka.

Siis – vaikus.

9. peatükk

Tema kõrva ulatub õrn hää.

"Tüdruk... kas sa tunnend end hästi?"

Isabell pilgutab segaduses silmi. Tema hingamine on kiire, süda peksleb rinnus.

Aeglaselt saab ta ümbritsevast teadlikuks. Samal ajal mäletab ta.

Ta ei ole enam kirikus.

Ei mingit lagunevat saali, ei hõõguvaid sümboleid ega pragusid põrandas.

Selle asemel – soe paberilõhn, kõrged riulid, tuttava raamatukogu hämar valgus.

Ta istub jälle sealt, kus kõik algas.

Ta hoiab raamatut käes.

Aga seekord – ta näeb kohe – on see valmis. Lauluga leht on seal, nagu poleks seda kunagi välja rebitud.

Ta jookseb sõrmedega ebareaalselt üle paberi.

"Isabell?"

Ta vaatab üles. Tema ees seisab raamatukoguhoidja – tuttav lumivalgete juuste, kortsus näo ja lahkete silmadega vanem mees.

Isabell avab silmad pärani.

"Meister Humbert?" sosistas ta umbusklikult.

Raamatukoguhoidja kortsutab kulmu.

"Meister... mida?" Ta raputab pead ja naerab vaikselt. „Teie jaoks olen ma härra Kirchhoff. Aga... sul on õigus, mu eesnimi on tegelikult sarnane. Minu nimi on Hubert."

Isabelli kehast jookseb värin.

Kokkusattumus?

Või on see vari teisest ajast, kaja maailmast, kust ta just lahkus?

"Kust sa mu nime tead?" küsis ta uudishimulikult.

Aga Isabell ei oska vastata.

Ta vaatab raamatut, siis tema silmadesse – ja nüüd teab ta kindlalt!

See on läbi.

Ta on tagasi omal ajal.

Ja Adrian...

Külm torke läbistas ta südame.

Adrian on ja oli läinud.

Ta ei näeks teda enam kunagi.

Tema rinnale langeb sügav valu, kuid ta sunnib end naeratama. Ta annab raamatu raamatukoguhoidjale värisevate kätega ja pomisedes:

"See kuulub raamatukogusse nii, nagu see on."

Siis ta kiirustab välja.

Külm õhtutuul tabab teda, kuid ta seda peaaegu ei tunne. Mõtted keerlevad, pea on täis ja tühi korraga, süda nii raske.

Kuid iga sammuga muutub reaalsus käegakatsutavamaks.

Ta on siin tagasi.

Ja mitte Adrian.

10. peatükk

Koju tulles tunneb ta elevust. Kuid see on põnevus, mida ta nüüd valdaks. Pärast kõike juhtunut on ta sihikindel ja enesekindel.

Vähemalt nii ta arvab.

Kui ta ukse avab, istub isa üksinda toas.

Ta vaatab teda tõsiselt ja osutab tema vastas olevale toolile.

"Isabell... me peame rääkima."

Ta istub aeglaselt.

Isa hingab sügavalt sisse. "Mõtlesin selle üle pikalt. Teie abielu kasuemaga... see ei tööta. Ma läksin temast lahku."

Isabell vaatab talle otsa.

Sõnad tungisid temasse vaid aeglaselt.

Kas su kasuema on läinud?

Ei karju enam? Kas mitte kunagi enam karta?

"Kas tõesti?" sosistab Isabell.

Isa noogutab.

Hetke saab ta seal vaid hingetuna istuda. Siis hüppab ta püsti, jookseb isa juurde ja viskub isa sülle.

"Issi!" Ta hääl katkeb, kui ta hoiab teda tugevalt kinni. "Ma armastan sind nii väga!"

Ta hoiab teda sama tugevalt.

"Ma armastan sind ka, mu tüdruk."

Ja esimest korda üle pika aja tunneb tema kodu end taas koduna.

Järgmisel hommikul ärkab Isabell naeratusega.

Tema ees seisab uus elu.

Ta tõuseb püsti, ümised vaikselt tuttavat laulumeloodiat ja valmistab endale ja isale hommikusöögi.

Kuid elul on tema jaoks varuks viimane üllatus.

Esimeses koolitunnis on tal bioloogia.

Isabell istub nagu ikka üksi, tema kõrval olev iste jääb tühjaks.

Ohates annab ta õpetajale aru. "Härra Neumann, kas ma saan endale kaaslase? Üksi on raske kõike teha."

Õpetaja muigab vallatult.

"Tõenäoliselt muutub see täna."

Sel hetkel avaneb uks.

Sisse astub koolijuht – ja tema kõrval poiss.

Isabell ahmib õhku.

Ta süda lakkas hetkeks löömast.

Adrian!?!

"See on meie uus klassivend," selgitas koolijuht. "Ta kolis Harderwijkist Emmerichi koos õe ja tädiga. Tema nimi on Adrian van Ruyter."

Kas see oli unenägu?

Adrian istub tema kõrvale, paneb seljakoti maha ja vaatab teda.

Tema huulte ümber mängib õrn naeratus.

"Adrian?" sosistas ta umbusklikult.

Ta kallutab pead.

Siis ütleb ta vaikselt:

"Tee teieni oli pikk... aga nüüd olen ma su leidnud."

"Kuulake vaikselt sosistavaid hääli, laulu, mida aeg ei unustanud. Jõgi, mis viib igavesele teekonnale merre, mis sisaldab kogu tõe.

"Aeg möödub leekide meres, kus varjud vaikselt unenägu valvavad. Tuli põleb, murdes läbi kannatuste maailma, mis kannab lootust."

Maailm lubab meile kulda ja sära, kuid tühjad käed sisaldavad aardeid. Lootus elab täielikult südames, kus loeb armastus, mitte vara.

Refrään:

Kuulake, maailm laulab pehmeid laule armastusest, mis võidab valu.
Lootus kasvab ja tuleb alati tagasi, valgus, mis ei peitu kunagi varjus.